05/03/2020

Ποιο είναι το καλύτερο πνευματικό μέσο με το οποίο μπορεί να πιστέψει κάποιος στον Θεό;

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Το πρώτο μέσο με το όποιο μπορεί κανείς να πιστέψει στον Θεό είναι το κήρυγμα, δεδομένου ότι ή πίστης έρχεται δια της ακοής καί ή ακοή έρχεται με την διήγηση του λόγου του Θεού (Ρωμ. 10,17). Διότι πώς θα πιστέψει εάν δεν ακούσει; (Ίωάν. 1,7 17,20 Πράξ. 8,12 14,27 Ρωμ. 1,5 Έφεσ. 1,13 Β' Θεσ. 1,10).

Το δεύτερο μέσον είναι ή ανάγνωσης των Αγίων Γραφών, κατά την μαρτυρία ή οποία λέγει: «Ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστίν ό Χριστός ό Υιός του Θεού, καί ίνα πιστεύοντες ζωήν έχητε εν τω ονόματι αυτού» (Ίωάν. 20,30-31).

Το τρίτο μέσον είναι τα θαύματα του Θεού «Είπον ούν αύτω· τι ούν ποιείς συ σημείον ίνα ίδωμεν καί πιστεύσωμεν σοι;» (Ίωάν. 6,30 7,31 11,23 20,30-31).

Το τέταρτο μέσον είναι θεωρία των κτισμάτων του Θεού, όπως είναι γραμμένο στην προς Ρωμ. επιστολή (1,20) «Τα γαρ αόρατα αύ-του από κτίσεως κόσμου τοις

ποιήμασι νοούμενα καθοράτε, ή τε αΐδιος αυτού δύναμις καί θειότης, εις το είναι αυτούς αναπολόγη-τους».

Γι’ αυτό καί ό άγιος Διονύσιος ό Αρεοπαγίτης ονομάζει αλη-θινή θεολογία τους λόγους των κτισμάτων με τα όποια από τα κα-τώτερα ανερχόμεθα στα ανώτερα, δηλαδή από τα αιτιατά ανερχόμεθα στον αίτιο. «Έτσι στην κτίση σαν σε ένα καθρέπτη, βλέπουμε τον Κτίστη καί τον δοξάζουμε καί τον πιστεύουμε ότι είναι ό Θεός, κατά τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή.

Καί όλα δημιουργήθηκαν καί υπάρχουν με την θεία βούληση, διότι Αυτός είναι ό αίτιος όλων (καταφατική θεολογία, θετική), καί τίποτε από όλα δεν είναι υπερά-νω αυτού (Αποφατική – αρνητική θεολογία)

Λέγει ακόμη ό θείος Διονύσιος ότι: «Ό Θεός από όλα, όσα υ-πάρχουν μεγαλύνεται καί είναι ό αίτιος των. Καί υπάρχει πάλι ή θεία γνώσις του Θεού ή οποία με την αγνοία – τον θείο γνόφο – γνωρίζεται με την μυστική ένωση του νου μετά των θείων μυστηρίων».

Καί πάλι «ό Θεός σ’ όλα υπάρχει καί σ’ όλα δεν υπάρχει. Καί όντας ανάμεσα σε όλα από όλα γνωρίζεται καί σε τίποτε δεν γνωρίζεται από κανένα».

Καί ό μέγας Βασίλειος λέγει ότι: «Ολόκληρη ή δημιουργία του Θεού είναι σχολή των πνευματικών λόγων (των σκοπών της υπάρξε-ως των) καί τόπος διδασκαλίας της γνώσεως του Θεού. Από τα ορώμενα καί αισθητά αναγόμεθα με τον νου μας στην θεωρία των αο-ράτων».

Το πέμπτο μέσο με το όποιο πείθεται κάποιος να πιστέψει στον Θεό είναι το κήρυγμα της υποδειγματικής ζωής, το προσωπικό πα-ράδειγμα, δηλ. ή κατά Χριστόν ζωή καί ή απόδειξη με τα έργα αυ-τών τα όποια διδάσκουμε. Για αυτό έλεγε ένας από τους αγίους Πα-τέρας: «Σιώπησε καί άφησε να μιλήσουν τα έργα σου».

Καί πάλι: «Έλεγξε με την δύναμη των αγίων έργων σου αυτούς πού διαφωνούν σε δογματικά θέματα μαζί σου καί όχι με την γλυκύτητα της φωνής των λόγων σου «(Φιλοκαλία). Γι’ αυτό καί ό Απόστολος Παύλος προτρέπει τον μαθητή του Τιμόθεο, όπως «τύπος γίνου των πιστών εν λόγω, εν αναστροφή, εν αγάπη, εν πνεύματι, εν πίστη, εν άγνεία» (Α’ Τιμ. 4,12).

Παρόμοια καί τους Εφεσίους συμβουλεύει να συμπε-ριφέρονται «ως υιοί φωτός» (Έφεσ. 5, 8-10). Ενώ προς τους Κολασσαείς γράφει: «Εν σοφία περιπατείτε προς τους έξω, τον καιρόν εξαγοραζόμενοι. Ό λόγος υμών πάντοτε εν χάριτι, αλάτι ήρτυμένος, είδέναι πώς δει υμάς ένί έκάστω άποκρίνεσθαι». (Κολ. 4,5-6).

Από το βιβλίο: «Πνευματικοί Διάλογοι με τον Ρουμάνο ησυχαστή π. Κλέοπα Ήλιε» Πρωτοπρεσβύτερος. Δημήτριος Στανιλοάε Καθηγητής Δογματικής